

CHLAMIDIOZIŲ LABORATORINĖS DIAGNOSTIKOS YPATUMAI

Juozas Lapienis, Vida Liutkevičienė, Jonas Bagdonas, Marija Stankevičienė, Gediminas Gerulis,
Lina Ganusauskaitė, Violeta Baliukonienė, Karolis Masilionis
Lietuvos veterinarijos akademija, Tilžės g.18, LT-3022 Kaunas, tel.: 36 31 43

Santrauka. Chlamidijos žmogui, gyvuliams ir paukščiams sukelia visų organizmo sistemų ūmią, lėtinę ir (ar) latentinę patologiją. Chlamidijoms būdingas audinių tropizmas, bet jos nepasižymi specifiskumu šeimininkui. Chlamidiozės diagnostika sudėtinga, nes liga nepasireiškia patognominiais simptomais. Diagnostikos metodų įvairovė, jų pasirinkimas bei specifiskumas, jautrumas yra nevienareikšmiai ir įvairių tyrėjų vertinami skirtingai. Chlamidiozė diagnozuojama įvertinus ligos kliniką, epizootinių, patmorfologinių, histologinių ir laboratorinių tyrimų duomenis. Palyginti chlamidijų išskyrimo ir identifikavimo, tiesioginės ir netiesioginės bei mikroimunofluorescencijos metodai. Taip pat išanalizuota serologinių reakcijų - komplemento sujungimo (KSR) ir hemagliutinacijos stabdymo (HASR), elektroninės mikroskopijos, elektroforezės ir imunofermentinės analizės metodų specifiskumas bei jautrumas. Kadangi chlamidijos yra ląstelių, epiteliotropiniai mikroorganizmai, jų išskyrimo sėkmė tiesiogiai priklauso nuo patologinės medžiagos paėmimo vietos, gabenimo, laikymo sąlygų bei išskyrimui taikyto metodo jautrumo. Atlikus tyrimų analizę, nustatyta, kad chlamidiozei diagnozuoti nepakanka vieno tyrimo metodo. Tikslinga sukėlėją arba jo antigeną nustatančius metodus derinti su imunologinių rodiklių dinamika.

Raktažodžiai: chlamidijos, diagnostika, galvijai, kiaulės, šunys, beždžionės.